ĢENERĀLADVOKĀTES KRISTĪNES ŠTIKSAS-HAKLAS [*CHRISTINE STIX-HACKL*] SECINĀJUMI, sniegti 2005. gada 14. aprīlī [1]

I — Ievads

1. Ar šo prasību Komisija lūdz atzīt, ka, nosakot savās valsts tiesībās kārtību, ka uzņēmumiem, kuri ikdienā regulāri savāc un transportē paši savus sadzīves atkritumus, kā arī uzņēmumiem, kas transportē paši savus bīstamos atkritumus, kuru daudzums nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā, nav jāreģistrējas valsts reģistrā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no 12. panta noteikumiem Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem [2], ko groza Padomes 1991. gada 18. marta Direktīva 91/156/EEK [3].

2. Izskatāmajā lietā galvenokārt jānoskaidro jautājums, vai uzņēmumus, kas savāc vai transportē paši savus (bīstamos vai sadzīves) atkritumus, var uzskatīt par "uzņēmumiem, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu" grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. panta izpratnē, un tādēļ tiem būtu jānosaka reģistrēšanās pienākums.

II — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

3. Atbilstoši grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantam:

"Uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu, atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas organizēšanu citu vārdā (mākleri

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — OV L 194, 39. lpp. (turpmāk tekstā — "atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējā redakcija").

3 — OV L 78, 32. lpp. (turpmāk tekstā — "direktīva, ar kuru grozita atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva"; attiecībā uz atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas redakciju, kurā izdariti grozījumi ar minēto direktīvu — turpmāk tekstā — "grozītā atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva).

vai starpnieki), ja tiem nav jāiegūst atļauja, reģistrē kompetentajās iestādēs."

B — *Valsts tiesiskais regulējums*

4. 30. panta 4. punkts 1997. gada 5. februāra *Decreto legislativo* Nr. 22, ko groza 1998. gada 9. decembra Likums Nr. 426 (turpmāk tekstā — "Dekrēts-likums"), nosaka:

"Uzņēmumiem, kas veic trešo personu radīto sadzīves atkritumu savākšanu un transportēšanu, un uzņēmumiem, kas savāc un transportē bīstamos atkritumus, ir jāreģistrējas reģistrā [4], izņemot tādu bīstamo atkritumu transportēšanu, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā un ko veic attiecīgais atkritumu radītājs."

4 — Atkritumu apglabāšanu veicošo uzņēmumu Valsts reģistrs.

III — Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

5. Uzskatot, ka Dekrēta–likuma 30. panta 4. punkts ir pretrunā ar grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantu, Komisija ar 2001. gada 24. oktobra brīdinājuma vēstuli uzsāka procedūru pret Itālijas Republiku par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu.

6. Itālijas valdība savā 2002. gada 27. februāra atbildes vēstulē noraidīja Komisijas izteiktos iebildumus, pamatojoties uz Vides un teritorijas aizsardzības ministrijas atzinumu.

7. Tā kā Komisija tomēr palika pie sava viedokļa, tā 2002. gada 27. jūnijā nosūtīja Itālijas valdībai argumentētu atzinumu ar aicinājumu divu mēnešu laikā izpildīt atzinumā minētās prasības.

8. Nesaņēmusi atbildi uz savu argumentēto atzinumu, Komisija ar 2003. gada 17. jūnija prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā reģistrēts 2003. gada 23. jūnijā, cēla šo prasību.

9. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka ar 30. panta 4. punktu 1997. gada 5. februāra Dekrētā-likumā Nr. 22, ko groza 1998. gada 9. decembra Likums Nr. 426, nosakot, ka uzņēmumiem, nereģistrējoties Atkritumu apglabāšanu veicošo uzņēmumu Valsts reģistrā, ir atļauts veikt pašiem savu sadzīves atkritumu savākšanu un transportēšanu kā ikdienas darbību un, nereģistrējoties minētajā reģistrā, ir atļauts transportēt pašiem savus bīstamos atkritumus tādā apmērā, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 12. pantu Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem, ko groza Direktīva 91/156/EEK;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV — Prasības izskatīšana

A — *Galvenie lietas dalībnieku argumenti*

10. Komisija norāda, ka grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pants noteic, ka pilnīgi visiem uzņēmumiem, kuru profesionālā darbība saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu, vienalga, vai tie ir sadzīves vai bīstamie atkritumi, jābūt reģistrētiem kompetentajās iestādēs. Komisija uzskata, ka jēdziens "uzņēmumi, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu" neattiecas tikai uz uzņēmumiem, kas minētās darbības veic citu personu uzdevumā, bet ietver sevī arī uzņēmumus, kas savas ikdienas saimnieciskās darbības ietvaros papildus veic arī paši savu atkritumu savākšanu vai transportēšanu, tādējādi gūstot ekonomisku priekšrocību. Tiesa to esot konstatējusi, arī pamatojot savu rīkojumu lietā C-311/99 [5].

11. Šī interpretācija atbilstot grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sistemātikai un mērķiem, it īpaši tas attiecoties uz nepieciešamību nodrošināt atkritumu pārraudzību no to rašanās brīža līdz to galīgai apglabāšanai, kā to nosaka direktīvas, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, divpadsmitais preambulas apsvērums. Tā kā reģistrācijas pienākums nodrošina šo pārraudzību, tad, atbrīvojot uzņēmumus, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, no reģistrācijas pienākuma atbilstoši grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantam, atkritumu apsaimniekošanas pārraudzība netiktu pilnībā garantēta.

12. Dekrēta-likuma 30. pantā turpretim esot noteikts, ka reģistrācijas pienākums attiecas

5 — Tiesas 2001. gada 29. maija rīkojums lietā C-311/99 *Caterino*, kas pieņemts, pamatojoties uz Reglamenta 104. panta 3. punktu (Krājumā nav publicēts, 25. punkts).

tikai uz uzņēmumiem, kas savāc vai transportē trešo personu radītos atkritumus, kas tādējādi neatbilst grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā noteiktajam uzņēmumu jēdzienam, kuru "profesionālā darbība" ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu.

13. 12. pantā turklāt neesot noteikts kvantitatīvs ierobežojums, tādēļ Dekrēta–likuma 30. pantā paredzētais izņēmums no reģistrācijas pienākuma to uzņēmumu labā, kas dienā transportē mazāk par 30 kilogramiem vai 30 litriem bīstamo atkritumu, arī nav saderīgs ar grozīto atkritumu apsaimniekošanu regulējošo direktīvu.

14. Itālijas valdība norāda, ka neviena Kopienu tiesību norma neparedz, ka atkritumu savākšana un transportēšana būtu jāveic ar trešo personu starpniecību. Būtiskākais ir nodrošināt atkritumu pārstrādes cikla pārraudzību. Direktīva noteic, ka atkritumu īpašnieks ir atbildīgs par tiem līdz brīdim, kad viņš no tiem atbrīvojas atkritumu atkārtotas izmantošanas, utilizācijas vai apglabāšanas nolūkā. Tādējādi grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā noteiktajam reģistrācijas pienākumam jānodrošina atkritumu pārraudzība no brīža, kad tie vairs neietilpst atkritumu radītāja atbildības sfērā. Atkritumu radītājs "atbrīvojas" no tiem tikai tad, kad viņš tos nodod atkritumu pārstrādes vai apglabāšanas uzņēmumam. Tādēļ laikā, kamēr par atkritumiem ir atbildīgs to radītājs, neesot nepieciešams pārraudzības nolūkā reģistrēt šo uzņēmumu.

15. Itālijas valdība uzskata, ka, no vienas puses, grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā noteiktajam jēdzienam "profesionālā darbība" ir jāparāda, ka runa ir par regulāru darbību, un, no otras puses, šo jēdzienu var izprast arī tādējādi, ka attiecīgajam uzņēmumam jābūt atbilstošām zināšanām un pieredzei, lai varētu veikt šādu darbību. Ja šo jēdzienu traktētu tā, kā Komisija, tas nozīmētu, ka tūkstošiem uzņēmumu būtu jāreģistrē sava darbība, kas savukārt ietekmētu kompetento iestāžu kontroles iespējas. Visbeidzot, transponējot pārraudzības sistēmu saskaņā ar grozīto atkritumu apsaimniekošanu regulējošo direktīvu, jāņem vērā atkritumu bīstamība un daudzums.

B — *Vērtējums*

16. Komisija iebilst pret Dekrēta-likuma 30. panta 4. punktā noteikto kārtību, ka uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, vai nu nemaz nav jāreģistrējas, ja runa ir par sadzīves atkritumiem, vai arī bīstamo atkritumu gadījumā — jāreģistrējas tikai tad, ja to daudzums pārsniedz

noteiktu apjomu (šajā gadījumā 30 kilogramus vai 30 litrus dienā).

17. Līdz ar to izskatāmajā lietā, pirmkārt, ir jānoskaidro jautājums, vai saskaņā ar grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantu reģistrācijas pienākums ir arī uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, un, otrkārt, vai iespējams šim reģistrācijas pienākumam, vismaz attiecībā uz bīstamajiem atkritumiem, piemērot ierobežojumus daudzuma ziņā, kā tas ir konkrētajā gadījumā.

18. Kas attiecas uz jautājumu, vai grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pants vispār attiecas uz uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, jākonstatē, ka šajā direktīvā ietverti daudz skaidrāki norādījumi par uzņēmumu pašu radīto atkritumu apglabāšanu un pārstrādi nekā par šo pašu atkritumu savākšanu un transportēšanu.

19. Tādējādi grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 8. pants noteic, ka dalībvalstīm jāveic nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu, ka atkritumu īpašnieki paši veic atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, ievērojot šīs direktīvas noteikumus, ja vien atkritumu īpašnieki tos nenodod atkritumu savākšanas uzņēmumam vai uzņēmumam, kas veic atkritumu reģenerāciju vai pārstrādi. Saskaņā ar direktīvas, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, vienpadsmito preambulas apsvērumu uzņēmumus, kuri paši pārstrādā savus atkritumus vai veic reģenerāciju, var atbrīvot no nepieciešamības saņemt atļauju, ja tie ievēro vides aizsardzības prasības, tomēr arī šie uzņēmumi ir jāreģistrē. Atbilstošā kārtība ir noteikta grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 11. panta 1. un 2. punktā.

20. Tomēr grozītajā atkritumu apsaimniekošanu regulējošajā direktīvā nav atrodama nepārprotama atsauce uz uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus. Saskaņā ar direktīvas, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, divpadsmitā preambulas apsvēruma noteikumiem "citiem uzņēmumiem, kuri nodarbojas ar atkritumu savākšanu, pārvadāšanu vai starpniecību, arī jāizsniedz atļaujas vai tie jāreģistrē, kā arī jāveic atbilstīga inspicēšana".

21. Grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pants turklāt spogulattēla veidā apraksta, ka pienākums saņemt atļauju vai reģistrēties attiecas uz "uzņēmumiem, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu, atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas organizēšanu citu vārdā (mākleri vai starpnieki)".

22. Ja par pamatu ņem tikai direktīvas, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, divpadsmitā preambulas apsvēruma un grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. panta noteikumu tekstu, sākumā vairāki apstākļi liecina par labu tam, lai šo pantu attiecinātu tikai uz atkritumu apsaimniekošanas jomā strādājošiem atkritumu savākšanas un transportēšanas uzņēmumiem, nevis uz uzņēmumiem, kas pamatā darbojas citā jomā, bet papildus ļam vēl veic savu atkritumu savākšanu vai transportēšanu.

23. Tomēr es pievienojos Komisijas viedoklim, ka šo noteikumu rašanās vēstures un grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas kopējās sistēmas izvērtējums liek saprast, ka minētās direktīvas 12. panta noteikumi jāattiecina arī uz uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus.

24. Šajā sakarā jānorāda, ka atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējā redakcijā tika izšķirtas divas uzņēmumu grupas, kurām attiecībā uz vides aizsardzību bija izvirzītas dažādas prasības.

25. Pirmajā uzņēmumu grupā ietilpa uzņēmumi, kas "trešo personu uzdevumā nodrošina atkritumu apstrādi, uzglabāšanu vai noglabāšanu". Šiem uzņēmumiem bija jāsaņem kompetentās iestādes atļauja (atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējās redakcijas 8. pants), un kompetentā iestāde tos regulāri pārbaudīja (atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējās redakcijas 9. pants).

26. Otrajā grupā ietilpa "uzņēmumi, kas pārvadā, savāc, uzglabā, noglabā vai apstrādā pašu atkritumus, un uzņēmumi, kas savāc vai pārvadā atkritumus trešo personu uzdevumā". Šie uzņēmumi atradās tikai kompetentās iestādes "pārraudzībā" (atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējās redakcijas 10. pants).

27. Grozītajā atkritumu apsaimniekošanu regulējošajā direktīvā "pārraudzība" vairs nav minēta kā atsevišķs pasākums, ko veic kompetentā iestāde.

28. Tā vietā attiecībā uz daļu otrās grupas uzņēmumu, proti, uzņēmumiem, kas uzglabā, noglabā vai apstrādā paši savus atkritumus, ir spēkā grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 9. un 10. panta noteikumi, saskaņā ar kuriem uzņēmumiem, kas nodarbojas ar atkritumu apglabāšanu vai pārstrādi, jāsaņem atļauja šīs darbības veikšanai. Ja tiem saskaņā ar minētās direktīvas 11. panta 1. punkta nosacījumiem nav nepieciešama atļauja, šiem uzņēmumiem jebkurā gadījumā ir jāreģistrējas.

29. Attiecībā uz pārējiem uzņēmumiem, kas minēti atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējās redakcijas 10. pantā, proti, uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus vai trešo personu atkritumus, ir skaidrs, ka tagad vismaz attiecībā uz tiem uzņēmumiem, kas savāc vai transportē atkritumus trešo personu uzdevumā, ir spēkā grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. panta noteikumi un tādēļ tie ir pakļauti reģistrācijas pienākumam, ja vien šiem uzņēmumiem nav jāsaņem atļauja.

30. Rezumējot jākonstatē, ka attiecībā uz uzņēmumiem, kas pārvadā, savāc, uzglabā, noglabā vai apstrādā paši savus atkritumus, un uzņēmumiem, kas savāc vai pārvadā atkritumus trešo personu uzdevumā un kuri savulaik bija atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējās redakcijas 10. pantā noteiktās kompetentās iestādes pārraudzībā, tagad ir spēkā grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas noteikumi, saskaņā ar kuriem uzņēmumiem jāsaņem attiecīga atļauja vai jāreģistrējas, un līdz ar to tie ir pakļauti kompetento iestāžu attiecīgai regulārai kontrolei atbilstoši minētās direktīvas 13. panta noteikumiem.

31. Tomēr ir grūti iedomāties, ka uzņēmumi, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, būtu jāatbrīvo no direktīvā, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, noteiktās pastiprinātās kontroles, kas tiek panākta, vienkāršas pārraudzības vietā ieviešot nepieciešamību saņemt atļauju vai reģistrēties un paredzot regulāri veikt attiecīgu šo uzņēmumu kontroli.

32. Turklāt, izņemot 12. pantu, grozītajā atkritumu apsaimniekošanu regulējošajā direktīvā nav paredzēti nekādi īpaši kontroles pasākumi, kas attiektos uz uzņēmumiem, kas nodarbojas ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu. Ja 12. pantu tādējādi varētu traktēt tādā veidā, ka tas neskar uzņēmumus, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, tad direktīva, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, šajā jautājumā ne tikai nebūtu palielinājusi aizsardzības līmeni un kontroles efektivitāti, bet gan gluži pretēji — būtu pasliktinājusi situāciju, jo atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas sākotnējā redakcijā attiecībā uz šiem uzņēmumiem bija noteikta vismaz kompetentās iestādes pārraudzība. Šāda interpretācija, kā to norādījusi Komisija, turklāt būtu zināmā pretrunā ar direktīvas, ar kuru grozīta atkritumu apsaimniekošanu regulējošā direktīva, divpadsmito preambulas apsvērumu, kas nosaka nepieciešamību nodrošināt "atkritumu pārraudzību, sākot ar to rašanos, līdz galīgai apglabāšanai".

33. Pretēji Itālijas valdības paustajam viedoklim apstāklis, ka uzņēmums, kas savāc vai transportē pats savus atkritumus, kā šo atkritumu īpašnieks saskaņā ar grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 8. panta vai arī 4. panta noteikumiem jebkurā gadījumā ir "atbildīgs" par tiem līdz brīdim, kad viņš tos nodod atkritumu apglabāšanas vai pārstrādes uzņēmumam — uzņēmumam jāievēro nekontrolētas atkritumu apglabāšanas aizliegums un pienākums nodot atkritumus attiecīgajam apsaimniekošanas uzņēmumam — neizslēdz minētās direktīvas 12. un 13. pantā noteikto reģistrācijas un kontroles prasību attiecībā uz šo uzņēmumu. Tas tādēļ, ka grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas

8. un 4. panta noteikumi paredz, ka arī uzņēmumiem, kas pārstrādā vai apglabā paši savus atkritumus, jāievēro vispārējais nekontrolētas atkritumu apglabāšanas aizliegums un jānodrošina atkritumu pārstrāde vai apglabāšana, ievērojot direktīvas nosacījumus. Turklāt šiem uzņēmumiem atbilstoši minētās direktīvas 9., 10. un 11. panta noteikumiem jāsaņem atļauja darbības veikšanai vai jāreģistrējas, un atbilstoši 12. panta noteikumiem šie uzņēmumi ir pakļauti regulārai kompetentās iestādes pārbaudei.

34. Tādēļ es uzskatu, ka grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. panta noteikumi būtībā nosaka reģistrācijas pienākumu arī uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus atkritumus, ja vien tiem nav jāsaņem atļauja darbības veikšanai.

35. Tomēr vēl ir atklāts jautājums par grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā minētā jēdziena "profesionālā darbība" nozīmi.

36. Tā kā esmu konstatējusi, ka grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. panta noteikumi attiecas ne vien uz uzņēmumiem, kas darbojas kā atkritumu savākšanas vai transportēšanas uzņēmumi atkritumu apsaimniekošanas jomā, bet arī uz citās jomās strādājošiem uzņēmumiem, kuriem savu atkritumu savākšana vai transportēšana ir tikai blakus nodarbe, man šķiet nepareizi uztvert profesionālās darbības jēdzienu galvenokārt no kvantitatīvās puses, t. i., ekonomisko priekšrocību vai rentabilitātes izpratnē, kas rodas attiecīgajam uzņēmumam.

37. Pēc manām domām, šī piebilde "profesionālā darbība" zināmā mērā tiek izmantota, lai parādītu, ka ne jau katram uzņēmumam, kuram dažkārt vai izņēmuma veidā rodas atkritumi, kurus tas pats transportē līdz atkritumu savākšanas, pārstrādes vai apglabāšanas uzņēmumam, jāreģistrējas atbilstoši grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantam, bet tas noteikti jādara uzņēmumiem, kuru saimnieciskās darbības rezultātā regulāri jāveic pašiem savu atkritumu savākšana vai transportēšana.

38. Būtībā var piekrist abu šajā lietā iesaistīto lietas dalībnieku paustajam viedoklim, ka piebilde "profesionālā darbība" norāda, ka, runājot par atkritumu savākšanu vai transportēšanu, šai darbībai jābūt tādai, ko uzņēmums regulāri vai ikdienā veic savas pamata saimnieciskās darbības ietvaros.

39. Attiecībā uz Dekrētā-likumā noteikto daudzuma ierobežojumu — 30 kilogramu vai 30 litru dienā — uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus bīstamos atkritumus, kuriem šādā gadījumā nav jāreģistrējas, jākonstatē, ka grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā ietvertais jēdziens "profesionālā darbība" nav precīzs un tas pieļauj zināmu dalībvalstu rīcības brīvību direktīvas transponēšanas gaitā. Tomēr, tā kā jēdziens "profesionālā darbība" pretēji Itālijas valdības pieņēmumam nav saistīts ar pašiem savu atkritumu savākšanas vai transportēšanas rentabilitāti, 12. panta noteikumi, pēc manām domām, principā nosaka reģistrācijas pienākumu arī tiem uzņēmumiem, kas savāc vai transportē paši savus bīstamos atkritumus tādā apmērā, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā.

40. Citiem vārdiem, uzņēmumu, kas savāc vai transportē pats savus bīstamos atkritumus tādā apmērā, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā, droši var uzskatīt par uzņēmumu, kas to veic kā ikdienas darbību savas saimnieciskās darbības ietvaros.

41. Turklāt, kā to norādījusi Komisija, grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pants ir beznosacījumu tiesību norma, kurā nav ietvertas norādes par to, ka jāreģistrējas būtu, tikai sasniedzot kādu noteiktu minimālā daudzuma robežu. Itālijas valdība turklāt nav tuvāk paskaidrojusi, kādi apsvērumi izmantoti, nosakot šo minimālo daudzumu.

42. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jākonstatē, ka Dekrēts-likums pārkāpj grozītās atkritumu apsaimniekošanu regulējošās direktīvas 12. pantā noteiktos pienākumus, jo noteic, ka uzņēmumi, kas savāc vai transportē paši savus sadzīves atkritumus, to var darīt, nereģistrējoties attiecīgajā reģistrā. Vēl jākonstatē, ka Dekrēts–likums nav saderīgs ar minētā panta noteikumiem, jo noteic, ka uzņēmumi, kas savāc vai transportē paši savus bīstamos atkritumus tādā apmērā, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā, to var darīt, nereģistrējoties attiecīgajā reģistrā.

43. Līdz ar to Komisijas prasība ir pamatota.

V — Par tiesāšanās izdevumiem

44. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā spriedums Itālijas Republikai nav labvēlīgs, iesaku piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI — Secinājumi

45. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai:

— atzīt, ka ar 30. panta 4. punktu 1997. gada 5. februāra Dekrētā-likumā Nr. 22, ko groza 1998. gada 9. decembra Likums Nr. 426, nosakot, ka uzņēmumiem, nereģistrējoties Atkritumu apglabāšanu veicošo uzņēmumu Valsts reģistrā, ir atļauts veikt pašiem savu sadzīves atkritumu savākšanu un transportēšanu kā ikdienas darbību un, nereģistrējoties minētajā reģistrā, ir atļauts transportēt pašiem savus bīstamos atkritumus tādā apmērā, kas nepārsniedz 30 kilogramus vai 30 litrus dienā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 12. pantu Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem, ko groza Padomes 1991. gada 18. marta Direktīva 91/156/EEK;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.